

Изучено происхождение антропонимов, выделены тематические и лексико-семантические группы.

Ключевые слова: заимствование, лексема, номен, тематическая группа, лексико-семантическая группа, бытовизм, фамилия.

Summary

The article studies the surname names, which come from household names that are represented in the documents of official business style of old Ukrainian language of XVI – XVII centuries. Determined their origin, made division into thematic and lexical-semantic groups.

Key words: borrowing lexeme, nomina, thematic groups, lexical-semantic group, household vocabulary, surname names.

УДК 81'373.232: 81'373.6

Карпенко О. П.

Інститут української мови НАН України

СЛОВ'ЯНСЬКІ АНТРОПОНИМИ З ПРЕФІКСАМИ *ла-*, *ле-*, *ло-*, *ли-*, *лу-*

Префікси з формантом *-л-* різної вокалізації навряд чи можна вважати лише експресивними, хоча значній частині слів із такими префіксами властива експресія. Вони трапляються в апелятивній лексиці досить рідко. Одним із перших префікс *ла-* як експресивний вилучив І. Немец на незначній кількості прикладів однієї лексико-семантичної групи [46, s. 120 – 123]. О. М. Трубачов не обмежив свій пошук експресивними утвореннями, він указав на наявність префікса *ла-* займенникового походження в псл. **ladъ*, а також у псл. **lagoda* і споріднених словах [43, 14, сс. 10 – 12, 13 – 15]. Коло таких префіксальних утворень, але вже із залученням префіксів *ла-*, *ле-*, *лу-*, вдалося розширити М. Белетич на матеріалі сербської та хорватської лексики [2]. Помітно поповнила корпус лексем із досліджуваними префіксами І. П. Петльова. На базі руських говорів, крім дієслівних утворень з префіксом *ла-*, дослідниці вдалося виявити тамб. дієслово з префіксом *лу-* – *лухвіснуть* – ‘вдарити’ – пор. *хвистать*, а також інші приклади на рівні дієслів, іменників та прикметників [23, с. 218]. Матеріал російських народних говорів дозволяє поповнити такі дієслівні утворення, пор., наприклад, рос. волог. *лу-тозить* і *лу-тузить* – ‘бити’ [22, 5, с. 215] і рос. *тузить* – ‘когось

бити, колотити кулаками, битися’ [11, IV, с. 44]. Показові також дієслівні приклади з префіксом *ле-*, засвідчені на Селігері: *ле-бердіть* – ‘запобігати, намагатися сподобатися’, *ле-бердіться* – ‘намагатися виглядати молодою, молодитися’ [27, 3, с. 193] ~ рос. діал. *бёрдить* – ‘не сподіватися на власні сили; боятися, поступатися’, ‘відмовлятися від виконання чого-небудь, від даного слова’ [30, 2, с. 243], *бёрдить* ‘втрачати сміливість, самовладання’ [25, I, с. 171], *бёрдятся* ‘красуватися’ [29, I, с. 42] < **byrditi(se)* [43, 3, с. 164]. Експресивний характер російських діалектних форм привертає увагу при, скажімо, нейтральному блр. діал. *бэрдьца* – ‘добре налагодитися, вдало встановитися – про кросна, на яких тчуть’ [5, с. 194]. Імовірно, емоційно забарвлені діалектні префіксальні утворення *ле-бердіть* і *ле-бердіться* продовжують і посилюють експресію наведених російських дієслів.

В українських говорах також трапляються лексеми з досліджуваними префіксами. У гуцульських говірках засвідчено слово *лускавкі* тільки в мн. – ‘скляне намисто’ [10, с. 115] < *лу-скалки ~ *скалкі* – ‘блискучі частки, блискітки, відблиски’ [14, 5, с. 263], *скалка* – ‘шматок, осколок кременя, скла і под.’, ‘крапля жиру на воді’, ‘більмо на оці’, ‘іскра, відбитий промінь сонця’ [31, 4, с. 130]. Сюди ж рос. діал. *скалкі* – ‘округлі частинки жиру на поверхні супу’ [30, 37, с. 377], а також блр. діал. *ска́лка, ска́лька* – ‘скалка, краплина жиру на воді’ [39, 5, с. 38]. Префікс *ле-*, на нашу думку, можна вилучити в укр. іменникові *лебурдэйка* – ‘убога хатина’ [18, I, с. 399] ~ *бурдэй* – ‘землянка, курна хата; циганський намет’, *бурдэйка* – ‘землянка; літня кухня’ [39, I, с. 50]. Наведений приклад цікавий тим, що префікс *ле-* в цьому випадку приєднується не до питомого слов’янського слова, а до запозичення, найімовірніше зі східнороманських мов (молд. *бордэй*, рум. *bordéi* ‘землянка’ < іт. *bordello* – ‘хатина; дім розпусти’ [14, 1, с. 299]). Значна поширеність у слов’янських мовах і діалектах забезпечила його адаптування в мовній системі і навіть можливість здобувати експресивне забарвлення за рахунок слов’янського префікса *ле-*. Привертає увагу також укр. дієслово *лавустіти* – ‘базікати, белендіти’ [18, I, с. 395]. Кваліфікується як незрозуміле. Сумнівним видається можливий зв’язок із *лавута* – ‘дурень’ [14, 3, с. 178]. Можливо, доцільніше це дієслово співвідносити з д.-руськ. *ѡстити* – ‘спонукати’ [36, III, с. 1282], рос. *устить* – ‘когось намовляти, підмовляти, підбурювати, спокушати’ [11, IV, с. 514], діал. *устіть* – ‘бентежити, налаштувати’, *уститься* –

‘нападати, леститися на чуже’ [12, с. 293] ~ рос. *уста*, укр. *вуста* < псл. *usta – ‘губи’, укр. префіксальними формами *підустіти*, *підущати* ‘підбурювати’ [19, II, с. 651], рос. діал. *наустить*, *наустить* – ‘нацькувати (собаку), ‘підбурити, під’юдити, підштовхнути (на щось погане)’ [30, 20, с. 250]. Якщо наше припущення підтвердиться, тоді список дієслів із префіксом *ла-* розшириться ще на одну одиницю.

Поза межами розглянутого матеріалу залишилися пропріальні лексеми. Видається, що антропонімикон слов’ян у цьому випадку може поповнити й урізноманітнити подібні структурні одиниці. Реєстр таких антропонімів у результаті онімізації апелятивів, звичайно, повторює вже відомі словотвірні моделі, де наявний префікс із формантом *-л-*, наприклад: рос. *Легода* Емельян, 1495 р., Новгород [4, с. 179], укр. Андрій *Лагода*, 1718 р. [24, с. 66], суч. укр. прізвище *Логода* [3, с. 164], укр. *Лáлока* < *лалока* [26, I, с. 579]. Для окремих антропонімів префікс констатується при його виникненні, тобто в цьому випадку відповідна апелятивна стадія може бути відсутньою, наприклад, укр. прізвища *Лититаренко* [7, 2, с. 18] < *Ли-титаренко* – пор. антропонім *Титаренко* [39, с. 254], Хведор *Лококотишинь* зять, 1718 р. [13, с. 229] < *Лококотиха*. За структурою – це суфіксальне похідне від незасвідченого *лококот < псл. *kokotъ [43, 10, с. 117], континуанти якого простежуються в усіх слов’янських мовах, зокрема в укр. *кóкот*, *кóкотень* – ‘пустун, жвава дитина’, сюди ж дієслово *кокотіти* – ‘белькотати, базікати’ [31, 2, с. 267]; *Лочмельов* [7, с. 26] < *Ло-чмельов* – пор. прізвище *Чмелев* (укр. *Чмельов*) – 14 осіб в Україні [6]; прізвисько *Лабабай* – с. Високі Цевеличі Локачинського р-ну Волинської обл. [33, 2, с. 122] – пор. антропонім *Бабай* [9, с. 15]; *Лашкіба* [34, с. 206] – форма з шепелявістю в корені (*с > ш*) < *Ла-скіба, пор. укр. антропоніми *Скіба*, *Скиба* [21, с. 763], проте для більшості антропонімів констатація наявності структур з відповідними префіксами вимагає додаткової етимологічної інтерпретації.

Українські прізвища *Лагойда* [7, 2, с. 4], Федорь *Лагойда* – подільський селянин, 1761 р. [38, с. 222], пол. *Łagojda* [46, VI, s. 15], а також *Лагайда* [8, с. 264], найімовірніше, доцільно вважати префіксальними антропонімами, пор. прізвища *Гойда* [21, с. 202], *Гайда* – солодковзвучні форми (*ј < л*) < *Говда* < *Голда*, мотивовані укр. *говда*, *говдя* – ‘дурна голова’ [31, 1, с. 380], діал. *гойда* – ‘високий худий чоловік’, *галда* – ‘неповороткий чоловік, роззява’, *голда* – ‘великий незграбний кінь’ [20, сс. 25, 27, 28] та ін. [детальніше див.: 15, с. 112–116].

Українські сучасні антропоніми *Легейда* [7, 2, с. 11; 8, с. 76], Іван *Легейда*, 1718 р. [24, с. 82], Евтух *Легейденко*, 1718 р. [39, с. 125], *Легойда* [34, с. 208; 26, I, с. 587], прізвисько *Легейдіха* – жителька с. Перемиль Горохівського р-ну Волинської обл. з характеристикою ‘дуже повна і ледача’ [33, 2, с. 130] доцільно співвідносити з відповідними апелятивами. Для антропоніма *Легейда* базовим можна вважати укр. *легейда* – ‘недотепа; ледар, лежень; незграбна людина, вайло’ [31, 2, с. 351], *легейда* – ‘ледар, лінива, безпорадна людина’ [26, I, с. 581], бойк. *легейда* – ‘ледащо, нероба’ [32, с. 255]. Українські етимологи вважають це слово запозиченням з пол. *legiejda* – ‘ледар; незграбна людина; нездара, недотепа, волоцюга’, *lezejda*, *lezejda*, *hygiejda* ‘т.с.’, де воно розглядається як нерегулярне жартівливе утворення від *legać* – ‘лягати’, споріднене укр. *лягати* [14, 3, с. 208; 44, с. 293]. Безперечно, сюди ж можна додати укр. (гуц.) *ларайда* – ‘ледар’ [10, с. 231], а також *логойда* – ‘бродяга, волоцюга, пройдисвіт, шибеник, опришок’ [40, с. 171] – вірогідне запозичення з української мови в угорську. На нашу думку, наведена префіксальна лексика привертає увагу негативною емоційною експресією і сягає базового *ла-гайда* / *логойда* / *ле-гейда* і може бути поставлена в один ряд із наведеними вище апелятивами, а також укр. діал. *гелда* – ‘роззява, дурнувата чи неповоротка людина’ [20, с. 27] < *gьlda.

Відомий факт засвідчення рос. прізвиська *Лабарда* – Новгородщина [30, 16, с. 214]. Для його пояснення доцільно залучити рос. діал. *лабарда* – ‘відстій хлібного квасу на дні пляшки’ [42, с. 180], блр. діал. *льбьрда* – ‘страва з різних компонентів’ [17, с. 35]. У їх складі можна вилучити префікс *Ла-* / *ла-* і порівняти з укр. *барда* – ‘відходи виробництва на спиртових заводах, що використовуються для годівлі худоби’ [35, I, с. 105], *бурда* – ‘каламутний напій; погане пиво, несмачна рідка їжа’ [14, I, с. 299], рос. діал. *барда* – ‘брага’, ‘мутне питво, бурда’, ‘густе пійло для худоби з теплої води з домішкою житнього борошна’, *бурда* – ‘суміж чогось, щось змішане, перемішане’, ‘їжа, яка починає псуватися’, ‘рідина (брага), виготовлена для перегону самогону’ [30, 2, с. 111 – 112; 30, 3, 283], блр. діал. *барда* – ‘брага’ [37, с. 47] < *ьrda. Гніздо *ьrдь / *ьrda має надзвичайно розгалужену семантику. Його континуанти, а також форми, пов’язані з вищерозглянутим прізвиськом якісним аблаутом, знайшли широке закріплення в антропонімії слов’ян, пор., наприклад, префіксальні укр. прізвища Антон *Ли-берденко*, 1718 р. [24, с. 121], а

також сучасне прізвище *Ле-берда́* [34, с. 207]. Поміж них, крім префіксальних утворень *Ла-барда*, *Ли-берденко*, зафіксовано чимало утворень з іншими префіксами, а завдяки ним антропоніми здобули емоційне забарвлення: блр. *Кабарда* < *Kabьrda, укр. *Чеберда* < *Їebьrda, укр. *Шабурда* < *Їebьrda [детальніше про це: 41, с. 294].

На наш погляд, до низки антропонімів із префіксом *Ла-* можна зарахувати укр. *Ла-ба́нда* [34, с. 204], пол. *Ła-banda* [46, VI, с. 5] з огляду на існування рос. деривата *Бандин* Юхно – Новгород, 1495 р. [4, с. 24], блр. *Банд*, *Бонда* [1, сс. 40, 58], пол. *Vand*, *Vanda* [46, I, с. 159]. Враховуючи денталізацію *-л- > -н-* перед *-д-*, їх виправдано співвідносити з першопочатковим *Болда < *Vьlda [детальніше про гніздо **Vьld-* див.: 15, с. 12 – 47]. Пролити світло на мотивацію антропонімів допомагають рос. діал. префіксальні дієслова *лаба́ндать*, *ла́байдаць*, *лабодáть*, *ло́бадаць* (форми з абсорбцією плавного), *ло́байдаць* і под. – ‘говорити, розмовляти’, ‘говорити багато й даремно, теревенити, бовкати’, ‘стукати, гриміти, грохотати’, ‘тинятися, хилитатися’, ‘дрижати, трястися’ [28, 3, с. 85 – 86], *ло́бандать* – ‘шуміти, кричати, говорити голосно’ [30, с. 17, 94], *ло́байдаць* – ‘тинятися без мети’, ‘плескати язиком’, ‘трястися’ [т.с.]. Існує фактичний матеріал для можливості виділення префікса *Ла-* також в генетично спорідненому антропонімі *Ла-байдак*, мотивованого апелятивом *лабайдак* – ‘ледар, мерзотник’ [31, 2, с. 336], – пор. укр. прізвище *Байдак* [9, с. 17], блр. *Балдак*, *Байдак*, *Бандак* [1, с. 34], пол. *Vajdak* [46, I, s. 127]. Апелятив *лабайдак* вважається не зовсім прозорим. Спроба пояснення його як контамінації слів *лайдак* і *байда* або як видозмінене запозичення з пол. *labajda* – ‘нездара, розтелепа’ [14, 3, с. 173] видається структурно не виправданим. Існування укр. лексики *бейдак* – ‘дурень, бовдур’ [31, 1, с. 48], рос. діал. *ба́йда́к*, *байда́ка* – ‘пустун, бешкетник; дурень’, *бить байдаки* – ‘вештатися без діла, бити баклуші’ [30, 2, с. 53], діал. блр. *байдак* – ‘гультьяй’ [39, 1, с. 25], які як солодкозвучні форми входять до обширного гнізда псл. *vьldakь, детального описаного в [15, с. 31 – 32], і вказують на правдоподібність вилучення у слові *лабайдак* применного префікса *ла-*.

Етимологічна інтерпретація дозволяє поміж антропонімів структури *тьрт* вилучити ще одне утворення з префіксом *Ла-* – укр. прізвище *Ла-кірбай* [34, с. 205], структурно співвідносне з укр. *Кірбай* [21, с. 377], блр. *Карбай*, *Кірбай* [1, с. 202], пол. *Kierbaj* [46, IV, 594] < *Кырбай < *Корбай < *Кьrбайь [про псл. *кьrбайь див.: 16, с. 111].

Розглянутий матеріал дозволив не лише поповнити новими прикладами кількість лексем із префіксом *л-* різної вокалізації, але й засвідчити продуктивність префіксальних онімних одиниць.

Список використаної літератури

1. Бірыла М. В. Беларуская антрапанімія. 2: Прозвішчы, утвораныя ад апелятыўнай лексікі / М. В. Бірыла. – Мінск : Навука і тэхніка, 1969. – 508 с.
2. Бјелетић М. Исковрнути глаголи. Типови експресивних превербалних форманата (на српском и хрватском језичком материјалу): монографије 2 / М. Бјелетић. – Београд : Институт за српски језик САНУ, 2006. – 490 с.
3. Богдан Ф. Словник українських прізвищ у Канаді / Ф. Богдан. – Вінніпег; Ванкувер : Накладом Ономаст. комісії УВАН і Канадськ. назвознавчого ін-ту, 1974. – 354 с.
4. Веселовский С. Б. Ономастикон: Древнерусские имена, прозвища и фамилии / С. Б. Веселовский. – М. : Наука, 1974. – 382 с.
5. Владимирская Н. Г. Полесская терминология ткачества / Н. Г. Владимирская // Лексика Полесья : материалы для полесского диалектного словаря. – М. : Наука, 1968. – С. 193 – 280.
6. Вся Украина – жители [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.nomer.org/allkraina/>.
7. Глуховцева К. Д. Словник прізвищ жителів Луганщини / К. Д. Глуховцева, І. Я. Глуховцева, В. В. Леснова. – Луганськ : ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2011. – Т. 2. – 363 с.
8. Горпинич В. О. Прізвища Дніпровського Припоріжжя (словник) / В. О. Горпинич, І. А. Корнієнко. – Дніпропетровськ : Пороги, 2003. – 271 с.
9. Горпинич В. О. Прізвища степової України : словник / В. О. Горпинич. – Дніпропетровськ : ДДУ, 2000. – 405 с.
10. Гуцульські говірки : короткий словник / уклад.: Г. Гузар, Я. Закревська, І. Єдлінська та ін. – Львів, 1997. – 232 с.
11. Даль В. И. Толковый словарь живого великорусского языка / В. И. Даль. – М. : Русский язык, 1982. – Т. IV. – 683 с.
12. Дополнения к Опыту областного великорусского словаря. – СПб. : Изд-во 2-го отд. императ. АН, 1858. – 328 с.
13. Джерела з історії Полтавського полку. Середина XVII – XVIII ст. Т. I. : Компуті та ревізії Полтавського полку. Компут 1649 р. Компут 1718 р. / упоряд. В. О. Мокляк. – Полтава : АСМІ, 2007. – 398 с.

14. Етимологічний словник української мови : в 7 т. / за ред. О.С. Мельничука. – К. : Наукова думка, 1982. – Т. 1. – 631 с.; 1989. – Т. 3. – 549 с.; 2006. – Т. 5. – 703 с.
15. Казлова Р. М. Беларуская і славянская гідранімія. Праславянскі фонд : у двух тамах / Р. М. Казлова. – Гомель : ГГУ, 2000. – Т. I. – 260 с.
16. Козлова Р. М. Структура праславянскаго слова. Праславянское слово в генетическом гнезде / Р. М. Козлова. – Гомель, 1997. – 412 с.
17. Крывіцкі А. А. Рэгіянальная лексіка з паўночнай Віцебшчыны / А. А. Крывіцкі // Народная лексіка / пад рэд. А. А. Крывіцкага, Ю. Л. Мацкевіч. – Мінск : Навука і тэхніка, 1977. – С. 31 – 38.
18. Малорусько-німецький словар / улож. Є. Желехівський, – Львів, 1886. – Т. I. – 426 с.
19. Малорусько-німецький словар / улож. Є. Желехівський і С. Недільський. – Львів; Lemberd, 1886. – Т. II. – С. 595 – 1117.
20. Москаленко А. А. Словник діалектизмів українських говірок Одеської області / А. А. Москаленко. – Одеса : Вид-во Одеськ. держ. ун-ту, 1985. – 78 с.
21. Новикова Ю. М. Практичний словозмінно-орфографічний словник прізвищ Центральної та Східної Донеччини / Ю. М. Новикова. – Донецьк : Вебер, 2007. – 994 с.
22. Областной словарь вятских говоров / под ред. З. В. Сметаниной. – Киров, 2008. – Вып. 5. – 229 с.
23. Петлева И. П. О русских диалектных лексемах с префиксами *ла-*, *ле-*, *ло-*, *ли-*, *лу-* / И. П. Петлева // Этимология 2009 – 2011. – М. : ИРЯ РАН, 2012. – С. 217 – 221.
24. Присяга Миргородського полку 1718 року / опрац. Д. Вирський і Р. Москаленко. – К. : Ін-тут історії України НАН України, 2012. – 233 с.
25. Псковский областной словарь с историческими данными / ред. коллегия: Б. А. Ларин, А. С. Герд, С. М. Глушкина и др. – Л. : Изд-во Ленинградск. ун-та, 1967. – Вып. 1. – 197 с.
26. Редько Ю. Словник сучасних українських прізвищ : у 2-х т. / Ю. Редько. – Львів : Наук. т-во ім. Шевченка, 2007. – Т. I. – 720 с.
27. Селигер : материалы по русской диалектологии : словарь / под ред. А. С. Герда. – СПб. : Изд-во С.-Петербур. ун-та, 2007. – Вып. 3. – 333 с.
28. Словарь русских говоров Карелии и сопредельных областей / гл. ред. А. С. Герд. – СПб. : Изд-во С.-Петербургского ун-та, 1996. – Вып. 3. – 414 с.

29. Словарь русских говоров Среднего Урала / под ред. А. К. Матвеева. – Свердловск : Средне-Уральск. книжное изд-во, 1964. – Т. I. – 207 с.
30. Словарь русских народных говоров / под ред. Ф. П. Филина и Ф. П. Сороколетова. – М.; Л.; СПб.: Наука, 1966. – Вып. 2. – 144 с.; 1977. – Вып. 13. – 358 с.; 1980. – Вып. 16. – 376 с.; 1981. – Вып. 17. – 383 с.; 1985. – Вып. 20. – 376 с.; 2003. – Вып. 37. – 415 с.
31. Словарь української мови / упоряд. Б. Грінченко. – К., 1907. – Т. 1. – 494 с.; 1908. – Т. 2. – 573 с.; 1909. – Т. 4. – 563 с.
32. Словник буковинських говірок / за заг. ред. Н. В. Гуйванюк. – Чернівці : Рута, 2005. – 687 с.
33. Словник прізвиськ північно-західної України / упор. Г. Л. Аркушин. – Луцьк : РВВ „Вежа” ВНУ ім. Лесі Українки, 2009. – Т. 2. – 454 с.
34. Словник прізвищ : практичний словозмінно-орфографічний (на матеріалі Чернівеччини) / укладачі: Н. Д. Бабич, Н. С. Колесник, К. М. Лук’янюк (гол. ред.) та ін. – Чернівці : Букрек, 2002. – 423 с.
35. Словник української мови / за ред. І. К. Білодіда. – К. : Наукова думка 1979. – Т. I. – 799 с.
36. Срезневский И. И. Материалы для словаря древнерусского языка / И. И. Срезневский. – М. : Изд-во иностранных и национальных словарей, 1958. – Т. III. – 1684 с.
37. Сцяшковіч Т. Ф. Матэрыялы да слоўніка Гродзенскай вобласці / Т. Ф. Сцяшковіч. – Мінск : Навука і тэхніка, 1972. – 618 с.
38. Тупиков Н. М. Словарь древнерусских личных собственных имен / Н. М. Тупиков // Записки Отделения рус. и славян. археологии имп. Русского археологического об-ва. – СПб., 1903. – Т. 6. – С. 86 – 914.
39. Тураўскі слоўнік / склад.: А. А. Крывіцкі, Г. А. Цыхун, І. Я. Яшкін та ін. – Мінск : Навука і тэхніка, 1982. – Т. 1. – 254 с.; 1987. – Т. 5. – 423 с.
40. Чопей Л. Русько-мадярский словарь / Л. Чопей. – Будапешт, 1883. – 446 с.
41. Шульгач В. П. Нариси з праслов’янської антропонімії : частина I / В. П. Шульгач. – К. : Довіра, 2008. – 413 с.
42. Элиасов Л. Е. Словарь русских говоров Забайкалья / отв. ред. Ф. П. Филин. – М. : Наука, 1980. – 471 с.
43. Этимологический словарь славянских языков: Праславянский лексический фонд / под ред. О. Н. Трубачева. – М. : Наука, 1976. – Вып. 3. – 199 с.; 1983. – Вып. 10. – 198 с.; 1987. – Вып. 14. – 268 с.

44. Brückner A. Słownik etymologiczni języka polskiego / A. Brückner. – Warszawa : Wiedza Powszechna, 1974. – 805 s.

45. Němec I. O slovanské expresivní předponě *la-* / I. Němec // Slavia XLVIII, 2 – 3. – 1979. – S. 120 – 123.

46. Słownik nazwisk współcześnie w Polsce używanych / Wydał K. Rymut. – Kraków, 1992. – T. I. – 604 s.; 1993. – T. IV. – 682 s.; – T. VI. – 666 s.

Анотація

У статті пропонується розгляд структурних одиниць із префіксами з формантом *л-* різної вокалізації. Крім апелятивної лексики, залучаються та описуються поміна *propria*.

Ключові слова: *структура слова, префіксальні утворення, антропонім, етимологія.*

Аннотация

В статье предлагается рассмотрение структурных единиц с префиксами с формантом *л-* разной вокализации. Кроме апеллятивной лексики, привлекаются и описываются поміна *propria*.

Ключевые слова: *структура слова, префиксальные образования, антропоним, этимология.*

Summary

The article considers the structural units with the prefixes with the formant *-l* in different vocalizations. In addition to the appellative lexicon nomina *propria* are involved and described.

Key words: *word structure, prefixal formation, anthroponym, etymology.*

УДК 81'373.2

Карпенко О. Ю.
Одеський національний
університет імені І. І. Мечникова

ОНИМНЕ ЯКОРИННЯ

Бурхливий розвиток у сучасному мовознавстві маргінальних галузей на межі філології та філософії, психології, когнітології, нейрофізіології тощо призвів до появи нових тенденцій і в ономастиці. Невпинне просування процесу наукового розвитку, еволюції цієї наукової галузі своїм наслідком має розширення кола студій пропріальної лексики,